

Brief van de pastoor aan het begin van de Goede Week

Beste parochianen

Aan het einde
van veertig dagen vasten
in eenzaamheid
werd Jezus beproefd.
Hij kreeg honger (Mt.4,2)
Daarna doorstond
hij de beproeving.
Hij bezweek niet
voor de verleiding
om voedsel, eer en macht
te 'hamsteren'.

Weken hebben wij
nu door gebracht
in afzondering,
al dan niet zelf gekozen.
Dit gaat ook u allen aan
in onze parochie.
De oproep om thuis te blijven
zich te onthouden
van fysiek contact
is voor ons allen een ware beproeving.
Voortdurend is er de verleiding
om toch elkaar op te zoeken.

Het valt ons zwaar.
Sommigen zijn ziek geworden
anderen zijn aan het zorgen.
De stilte weegt loodzwaar
voor wie alleen thuis is.
En wie in de zorg werkt
loopt extra risico.
Allen die menen
hiervoor bespaard te blijven,
merken hoe leeg de straten zijn,
en hoe de vaste structuur ontbreekt
door het wegvallen van werk en kerk,
van school en verenigingen,
en worstelen met de veranderingen.

Nogal wat mensen
hebben het moeilijk
met de boodschap
van de overheid
dat wij, wat de crisis betreft,
nog maar aan het einde zijn
van het begin.

Na deze eerste weken
van teruggetrokken leven
moet de echte beproeving
nog beginnen.
Nu begint de periode
dat menigeen snakt naar herstel van contact
naar weer aan het werk kunnen
of elkaar weer de hand schudden,
ja, liever nog omhelzen!
Juist nu het lente is,
het Pasen wordt,
begint pas echt het gemis
van het drinken uit de ene beker
en van het ene brood,
van het samen zijn.

Deze moeilijke boodschap
van de overheid
komt overeen
met hoe wij jaarlijks het einde ervaren
van de weken van vasten en onthouding
van bidden en een offer brengen
voor het behoud van de ander.

Evenals in andere jaren
blijkt in de veertigdagentijd namelijk,
dat aan het einde van al die weken,
je slechts staat aan het einde
van het begin.

In de komende dagen
van de Goede Week
is het verdriet niet geweken,
noch de berichten van lijden,
en van doodsdreiging.

Hoopvolle berichten
over een afname van het aantal besmettingen
het mogelijk afvlakken van de curve
zullen zich de komende tijd mengen
met berichten van een toenemend
aantal overledenen.

Zo mengen tranen zich
van vreugde en verdriet
bij Jezus als hij
de stad Jeruzalem
met haar inwoners beziet
als zij de ene dag bij zijn intocht roepen
'Hosanna, de koning van David'
en niet veel later 'Kruisig hem!'.

In de Goede Week
zullen wij door de corona crisis
en alles wat wij doorstaan
het verhaal van Jezus' lijden en sterven
intens beleven:
hoe hij, Jezus, alles heeft volbracht
wat menselijk is,
- ons leven, onze dood –
en het dan aardedonker wordt.
Hoe zullen wij de stilte beleven,
die na zijn dood intreedt,
nu stilte al wekenlang
ons leven beheerst?

Te weten dat onze Heer, onze redder,
de koning van de vrede,
gestorven en begraven is,
maakt deze stilte, de leegte,
zwaar om te verdragen,
nu Hij niet meer bij ons is.

Aan het begin van de Goede Week
staan wij ook aan het begin
van nog meer benauwde uren.
Er staat ons in deze crisis
nog meer te wachten
dan wat we al hebben ervaren.
Er zullen nog vele kwade dagen zijn
van verdriet om de doden,
van teleurstellende eenzaamheid,
van het uithouden zonder verlossing,
zonder uitzicht op een einde.
Het lijden en sterven
van onze Heer, Jezus Christus,
bepaalt ons erbij,
hoe wij deze komende tijd
zullen doorkomen.

Nu ons geduld nog meer wordt gevegd,
en wij vernemen
dat de dagen van afzondering
zullen voortduren,
zullen wij langer worden beproefd.
Maar dat betekent niet
dat wij nu aan het einde,
nu alles zwaarder wordt,
moeten vrezen dat wij zullen bezwijken
onder de last die op ons drukt.

Want troost en blijdschap
blijven diep in ons aanwezig.
Die troost en blijdschap
zijn gegrondvest in het weten
dat een crisis, alvorens te eindigen,
zich aan het einde
eerst zal verdiepen.
Voordat de verlossing zich aandient,
zullen er eerst nog dagen komen
die donkerder zijn
dan de dagen ervoor.

De gemeente van Jezus Christus
heeft in haar geschiedenis
meerdere crises, zoals epidemieën,
doorstaan.
Ze is er zelfs sterker door geworden.
De Kerk wist juist in die periodes
van het naderende einde,
en van de dood,
die overal heerste,
te overleven
door vol te houden met waken en bidden.
Dat is te doen waar zij sterk in was:
duidelijk maken aan de wereld
waarin, of beter 'in wie'
onze hoop en vertrouwen
zijn gelegen.

Juist op momenten
dat het zwaarder werd dan voorheen
- in de dagen dat de beproeving toenam
en niemand kon zeggen
wanneer het einde dáár was -
bleef de christenheid hoopvol bidden
en vertrouwen.

Nu algemeen bekend is,
dat wij aan het begin van de Goede Week,
nog niet verlost zijn,
maar nog meer dan voorheen
zullen moeten verduren,
zullen wij, christengemeente,
des te vuriger bidden,
wetend dat de stille dagen
de beelden van overvolle ziekenhuizen
zullen voorbij gaan,
en dat de berichten over corona
voorgoed achter ons liggen.

Die eindeloze dagen van waken en bidden
zullen zijn overgegaan
in dagen van lofzang.
Vastendagen zullen feestdagen zijn geworden:
dagen waarop we niet langer in afzondering zijn,
maar samen in gemeenschap,
dagen van samenkomsten
waarin we het leven vieren,
met eten en drinken.

Het Licht van Christus
dat van de nacht een dag maakt
en de duisternis doet wijken voor het licht
zullen wij zien stralen voor onze ogen.

Wanneer? Niemand kan weten wanneer
dat zal zijn. Maar dat die dagen komen
weten wij. Blijf daarom waken. Geef de moed niet op.
Houd vol!

En in de tussentijd,
houd de olie gereed voor als de bruidegom komt,
midden in de nacht. Opdat, wanneer hij komt,
hij je vindt, en je lamp brandend.
Dan zal het Pasen zijn.

Henk Schoon

3 april 2020